

Oroszfóbia és románimádat Nyugaton

2020 február 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ceau?escu népnymorító rendszere egyenesen a Nyugat kedvence volt.

De a „standard” világbirodalom sem volt válogató, amikor 1944-ben a románok addigra kiérlelt rutinjukra is támaszkodva ismét visszaváltak rá.

Aligha található még egy olyan ország a földgolyón, amely gyakorlatilag a semmiből (évszázados oszmán uralom után) felemelkedve rövid hét évtized alatt Európa egyik közepes méretű és lakosságszámú társadalmává vált volna, ráadásul még a történelmi múltra emlékeztető román nevet is birtokba vehette. A

z ugyancsak nem túl régóta egységes államszerkezetű Olaszországra a román államnév sokkal jobban illene, lévén az olaszok (vélt)en számos hajdani római felmenővel) a Római Birodalom törzsterületeit lakják ma is, míg a Románia területén élt hajdani népcsoportok egyes részei csupán másfél századig tartoztak a birodalomhoz, szemben például a Dunántúlon regnáló négy évszázados római uralommal.

Ilyen szerencsés csillagzat alatt jött létre Románia immár másfél évszázada. Az egyedülálló csodát többen szarkasztikusan azzal magyarázzák, hogy genezisük évtizedei alatt a románok (korábban vlachok, oláhok) minden lehetséges szövetségesüket cserbenhagyták, elárulták (a németeket kétszer is).

A magam részéről az ország, a nemzetnév és nem utolsósorban a szállásterület ily módon történő látványos akvizíciójának pusztán az árulásra, cserbenhagyásra épített magyarázatától kategorikusan elhatárolodom, ugyanakkor tagadhatatlan a nevezett lépések megtörténte. Az ilyen magyarázatok ugyanis nem visznek közelebb a román történelmi fejlemények valós megértéséhez és az ebből adódó helyes következtetésekhez, valamint jövőbeni üzeneteikhez.

Az akár sikeres üzleti fogásnak is nevezhető sorozatos árulások helyett a páratlan román sikerben a hangsúlyt a máig nem szünetelő világbirodalmi vetélkedésekre helyezem. Azoknak is kiváltképpen a waterloo-i csata (1815) utáni és máig tartó fejleményeire. Bonaparte Napóleon az akkori és a világbirodalom alá besorakozni készülő „forradalmi” Franciaország erejét „ellenbirodalom” létrehozására használta, és kezdetben szenzációs sikereket aratott. Nemcsak az évszázadok óta működő brit világbirodalommal került így szembe, de a hagyományos monarchiák is a vesztüket érezték ténykedése miatt. Történelmileg nem egyedülálló, hogy két ellenlábás fél (az európai szakrális monarchiák és a világbirodalmat üzemeltető Anglia) összefogott.

A császárság bukása után Franciaország is besorolt a világbirodalomba, miközben a győzelem erejét éppen az orosz szakrális monarchia adta, egyebek mellett Párizst is három évig orosz katonai megszállás alatt tartva. Ettől kezdődött a világbirodalomnak az az érzése, hogy Oroszországban létrejött egy újabb birodalom csírája, és attól kezdve alakult, formálódott és tart máig a Nyugat oroszfóbiája.

Irányítói úgy gondolják, hogy Oroszország folyamatosan veszélyt jelent rá nézve, ami ellen minden erővel, ha kell, erőszakkal is fel kell lépni. Mindenekelőtt megakadályozandó, hogy az oroszok kijussanak a világtengerekre, ami a világbirodalmi lét elengedhetetlen tartozéka. (Az eddigi világbirodalmak, Portugália, Spanyolország, Anglia, Hollandia mind tengeri hatalmak is voltak. Ha a térképre nézünk, láthatjuk, ez az út északon evidensen és könnyen blokkolható.

Délen viszont a törökök mellé kell állni, hogy megakadályozzák a kijutást a Földközi-tengerre. Logikus világbirodalmi lépés volt, hogy 1853 és 1856 között, a krími háborúban a világbirodalmiak (ekkoriban az angolok és a franciák) a törökök mellé álltak, és mély sebeket ütöttek a Napóleont verő hajdani szövetségesük, az „orosz medve” testén. Jöttek a mára már kristálytisztán világbirodalmi hangzású „reformok”, amelyek eredményeként Oroszország világbirodalmi pénzügyi függésbe került, és így sikeresen távolították el korábbi szövetségeseitől, Poroszországtól és Ausztriától is.

A viharos sebességgel emelkedő román fönix annak a geopolitikai adottságnak köszönheti látványos sikerét, hogy éppen alkalmas helyen van, hogy ne csak a tengeri kiutat zárja el az orosz medve előle.

Fontos volt az is, hogy rajta keresztül a világbirodalom is közel kerülhessen hozzá. A cirill betűkről és írásról heveny gyorsasággal leszokott, új keletű románok a latin betűket csak 1860-ban vették át, két fejedelemségük egyesülését csak 1862-ben deklarálták. Az erdélyi románságnak a „román” névhasználatot nem más, mint a magyar parlament engedélyezte 1866-ban.

A második Balkán-háború után 1913-ban Románia megszerzi a stratégiai jelentőség Dobrudzsát az oroszoktól és a

bolgároktól, noha csak a lakosság huszonhárom százaléka volt román (ma viszont szinte mindenki az). Dobruzsza azért fontos, mert nélküle nincs kijárat a Fekete-tengerre. Közben a „friss” románok lázas sebességgel elkezdték a latinizációt is, ami máig folyik. Nyelvújítás ide vagy oda, nyelvükben még mindig tizenöt-húsz százalék a szláv eredetű szó. Évtizedekig folyt az áskálódás a „szövetséges” k. u. k., azaz gyakorlatilag Magyarország ellen – francia hangszerelésben – Erdély megszerzéséért is.

Növelni kellett ugyanis a oroszok el?tti pufferzónát. A növelésben Románia helyett Bulgária vagy Törökország nem jöhetett szóba, azokat a „birodalomépít?k” hasznossági szempontból labilisnak tartották, nem éppen ok nélkül.

A Romániával kapcsolatos birodalmi szemléletet az sem kibővíti, hogy a második világháborúban hosszú ideig a náci birodalom legh?ségesebb szövetségese volt, hiszen akkoriban Németország is birodalomnak nevezte magát, és 1933 és 1942 között fél Európát meghódította, valamint terjeszkedése éppen „jó irányba”, azaz Oroszország, vagyis az akkori Szovjetunió ellen folyt.

A harmadik birodalom ezért könnyedén átsiklott a tényen, hogy a második birodalmat is el?rulták egy kérészetel? és balsiker? erdélyi katonai akcióban 1916-ban. Nagy szükség volt ugyanis a stratégiai szempontból fontos Romániára, ahonnan a Szovjetunió eredményesen támadható, és f?ként a kincsnek számító román k?olajra. Antonescu marsall mindent meg is tett a bizalom elnyeréséért, az els? naptól részt vett a háborúban a teljes hader?vel.

De a „standard” világbirodalom sem volt válogató, amikor 1944-ben a románok addigra kiérlelt rutinjukra is támaszkodva ismét visszaváltottak rá. A románok világbirodalmi h?sége egyébként a kommunista id?kben is példás maradt. Rendre szabotálták a kényszer? helyzetb?l adódó új szövetséges, a Szovjetunió kéréseit, ahol lehetett, kilógtak a sorból, az 1968-as csehszlovák intervencióban sem vettek részt. Igaz, ?ket a szovjetek nem is szállták (talán nem is szállhatták) meg, vélhet?en ez is az alku része volt. Ceau?escu népnymorító rendszere egyenesen a Nyugat kedvence volt, a diktátort királyok, államf?k fogadták nagy pompával, több egyetem a díszdoktorává avatta.

A stratégiai helyzet ma is ugyanaz, mint jó két évszázada, Romániába nagy katonai er?kkel telepedett be a világbirodalmi amerikai hadsereg. Semmi más magyarázat nincs ugyanis arra, hogy a Nyugat miért huny szemet olyan román ügyek felett, amelyek tört százalékáért másokat – egyebek mellett minket is – azonnal keresztre feszítenek. Románia ugyanis túl értékes stratégiai szempontból, hogy az elvesztését kockáztassák. A máskor nagyszájúak mélyen hallgatnak például a németekét id?ben megel?z? öntevékeny román holokausztról is, az arról szóló írásokat bezúrták, és persze a szerz?ket is elfelejtették.

Nem beszélnek arról, hogy az 1910-ben a mai román területen él? tizenöt-húsz nemzetiség szinte teljesen elt?nt, jelent?sebb lélekszámú kisebbségeket (zsidók, németek) pedig egyenesen áruba bocsátottak. Szó nem éri a házuk elejét azért, hogy országukat alkotmányukban homogén nemzetállamként deklarálják, a ma is jelent?s magyar és más, kisebb létszámú ?shonos kisebbségek ellenére, miközben korlátozzák az intézményes oktatási jogukat, és elkönfiskált javaikat sem adják vissza.

Akik azt gondolják, hogy mindezeket a románok b?nének tartom, alaposan tévednek. ?k csak éltek és élnek a nekik felkínált káprázatos, ám nemesnek éppen nem nevezhet? lehet?ségekkel, amelyeket a Nyugat nekik kínál cserébe stratégiai helyzetükért. Románia az iskolapéldája annak, hogy a Nyugat által szajkózott és másokon szigorúan számonkért „demokratikus normák”, ha az érdekek úgy kívánják, nagyon is szelektíven m?ködnek. Azt, hogy oldódik-e majd az oroszország, és a ma esélyei veszélyekké válhatnak-e, a jöv? dönti el.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló